Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVIII S PRILOGO ŠTEV. 5

VSEBINA

Evharistični shodi — Delavcev pošlji! — Don Bosko ne želi... — Iz naših misijonov: Krščanske šole na Japonskem — V objemu morskih valov — Marijino slavje na daljnem Vzhodu — Makas - Ekvador — Po salezijanskem svetu: Marijanišče - Veržej — Rakovnik — Križ pri poganskih procesijah — Milosti Marije Pom.

SLIKE: Naš misijonar, vlč. g. Jožef Kerec — Sestre - domačinke - sv. Pavla s svojim duhovnim očetom g. Jožefom Kerecom — Gospod Jožef Kerec, voditelj sester Naše Gospe Angelske — Novoustanovljena šola sv. Klare, ki jo vodijo sestre Naše Gospe Angelske — 8 razredna osnovna šola sester domačink sv. Pavla — Družbica malih ministrantov v misijonu v Makasu. - Na sliki vidite tudi našega novega misijonarja sobrata pomočnika Dionizija Vrhovnika. Zgornja vrsta drugi od leve.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: **1.** 8, 21 — **2.** 3, 2 — **3** 7, 4 — **4.** 9, 12 — **5.** 1, 3 — **6.** 6, 30 — **7.** 2, 13 — **8.** 4, 19 — **9.** 5, 22 — **10.** 9, 5 — **11.** 8, 6 — **12.** 7, 2 — **13.** 8, 17 — **14.** 6, 28 — **15.** 5, 1 — **16.** 4, 7 — **17.** 1, 9 — **18.** 7, 10 — **19.** 9, 8 — **20.** 6, 11 — **21.** 8, 14 — **22.** 3, 18 — **23.** 5, 26 — **24.** 2, 31 = **25.** 7, 27 — **26.** 4, 23 — **27.** 8, 29 — **28.** 9, 23 — **29.** 7, 15 — **30.** 8, 16 — **31.** 6, 20.

V novembru: **1** 2, 6 — **2** 1, 7 — **3.** 4, 5 — **4.** 6, 10 — **5.** 3, 8 — **6.** 4, 21 — **7.** 8, 6 — **8.** 4, 22 — **9.** 8, 24 — **10.** 5, 19 — **11.** 1, 12 — **12.** 9, 9 — **13.** 7, 13 — **14.** 4, 25 — **15.** 3, 10 — **16.** 5, 1 — **17.** 6, 3 — **18.** 4, 11 — **19.** 1, 15 — **20.** 8, 16 — **21.** 2, 2 — **22.** 6, 4 — **23.** 5, 24 — **24.** 3, 14 — **25.** 2, 20 — **26.** 4, 30 — **27.** 6, 29 — **28.** 6, 27 — **29.** 6, 24 — **30.** 7, 17 — **31.** 3, 28.

NOVE ČASTILKE

10. 18, 23 — Mikec Marija; — Knaus Frančiška.

UMRLI

Jan Somraka, Vel. Lašče; — M. Švigelj, Ig; — Ivan Horjak, Laško; — Bučar Marjeta, Lahoče; — Šubelj Helena, Ježica; — Kužner Jožefa, Rogatec; — Kosirnik M., Sen; — Šaramon Fr., Rogatec; — Gaberšek A., Maribor; — Puntar Marija, Rakek; — Opara Uršula, Biška Vas; — Prinčič Roza, Leskovec; — Repotnik Friderik, Št. Vid; — Tavčar Marija, Selce; — Špilak Ana, — Vel. Polana; — Kuzmin Frančiška, Ljubljana.

Novi častilci

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir in pokoj!

(300 dni odpustka).

DAJ MI DUŠE DRUGO VZEMI
SALEZIJANSKI VESTNIK
GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO
1932 LETO XXVIII. SEPTEMBER — OKTOBER ŠT. 5

Evharistični shodi

EDINA POMOČ.

V zadnjem času so se jeli prirejati evharistični shodi češče kot kdaj prej. Svet je kakor železo, ohladi se, če ga vedno ne segrevaš. Materijalizem je človeštvo sklonil k tlom, da se je zarilo v bogastvo, v uživanje, v to, kar je minljivo in kar človeka ne osreči. Tako se je začel človek ohlajati ter izgubljati pravo smer spred oči. Treba je novega ognja, da se ogreje. Žarišče duhovnega ognja je presv. Evharistija. „Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel!“ Kakor je on s svojo gorečo besedo vnemal srca, da so zahrepenela po Njem in da so se množice zgrinjale krog Njega ter celo nase in na hrano pozabile, tako je isti Zveličar pričujoč v presv. Evharistiji, ki širi ogenj novega življenja po tistih, ki se mu približajo. Sv. Cerkev čuti z ene strani potrebo, da poživi zanikrni svet, z druge strani pa bi rada spolnila Odrešeniku iskreno željo, ki jo še danes ponavlja: „Kako želim, da bi se že (ogenj) vnel!“ Najprimernejše, najprikladnejše in najmogočnejše sredstvo za to je v presv. Evharistiji.

V ta namen je Cerkev vpeljala pogostejše evharistične shode. Zdaj se vrši tu zdaj tam; zdaj v tem narodu zdaj v drugem. Še nam je živo v spominu slovesni evharistični shod na Dunaju, še živeje shod v Chicago. Tam se je udeležilo táko število ljudi, da je daleč prekosilo vsako pričakovanje. Kdo bi bil mislil, da tudi Amerika, kjer se zdi, da je gonilo življenja le neizprosna sila, ki divje žene ropotajoče stroje, da tudi dežela industrije čuti, da ji manjka nečesa višjega in da je vse zemsko ne more zadovoljiti. Nepregledne množice so se stekale tja, kamor jih je klical Jezus Kristus, skrit v presveti Evharistiji. Tisti prizor s puščave, ko je šla množica za njim, se še danes ponavlja. Zdaj in zdaj gre iz svoje ječe na cesto, na trge in zbira krog sebe svoje ljudstvo, blagoslavlja ga in nasičuje z nebeškim Kruhom. — Tako je bilo tudi v Dublinu na Irskem, kjer je skriti Bog slavil svoj slovesni obhod. Tako ga slavi tudi v naši domovini. Pred letom dni v modernem Zagrebu, pred kratkim v Sarajevu sredi minaretov in džamij, kjer se še polmesec bliska; nedolgo temu v našem Štajerju, v mičnem Ptuju, kamor je prihitelo 30 tisoč ljudi, da se pokloni svojemu Kralju in da se ogreje ob večnem Soncu.

Z zanimanjem smo brali o nepričavani udeležbi pri eharističnem shodu na Jesenicah, kjer se topi železo, a srca, bi se zdelo, da so trda in se ne

tope v ljubezni do pravičnega in dobrega svojega Gospodarja, ki odpira svojo roko in vse nasičuje, ki daje kruh s prav tako ljubeznijo premožnemu, če pride k njemu, kakor zadnjemu revežu, saj On ne pozna razlike sloja.

Zares, samo tedaj bo konec krize, bede in gorja, ko bo človeštvo spoznalo, da samo Bog, ki je v presveti Evharistiji, zamore urediti zmedene razmene, ki jih je pohlep po denarju, po časti, po uživanju tako zamotal.

Evharistija je za človeštvo edina rešitev, da se otrese satanskih spon.

DON BOSKO IN EVHARISTIJA.

Tako je trdil in tako je tudi napovedoval dalekovidni naš ustanovnik don Bosko.

Pisal je papežu Piju IX. l. 1863., da bodo nad Cerkev prišli hudi časi. Vrgli bodo verouk iz šol, protiverski tisk se bo močno razpasel, krivoverstva se bodo širila in sama oblast bo k temu pomagala; zmanjšalo se bo število duhovniških poklicev; pastirji bodo zapustili svoje črede in bodo zbežali v sovražnikov tabor. „Sveti Oče, prosim vas, širite povsod pobožnost do presvete Evharistije in do Marije Pomočnice kristjanov!“

Don Bosko sam je močno širil, kar je sv. Očetu priporočal: Pogosto sveto obhajilo in pobožnost do Marije Pom.

Znane so njegove sanje o dveh stebrih sredi morja: na enem je bila presveta hostija, na drugi podoba Marije Pomočnice, na nju pa je bila priklenjena papeževa ladja — sv. Cerkev, da se je mogla uspešno braniti pred napadi sovražnikov.

V znamenju presv. Evharistije in pobožnosti do Marije Pomočnice izhaja naš skromni Vestnik, zato nosi na čelu upodobljene prav te don Boskove sanje.

Don Bosko je na vso moč pospeševal to dvojno pobožnost, ker je v njima videl rešitev človeštva. Prirejal je procesije, opravljal tridnevnice, devetdnevnice ter priporočal pogosto sveto obhajilo.

POZIV PAPEŽEV.

Don Boskove napovedi so se, žal, spolnile. Preganjanje Cerkve se je zanetilo skoro v vseh deželah in marsikje divja z vso krutostjo še danes. Preganjali so jo v preteklem stoletju v Italiji, na Francoskem, na Nemškem, danes pa je zadivjala po Rusiji, Mehiki, Španiji in ni še videti konca. Temne sile so na delu in planejo na dan zdaj tu zdaj tam; moč in pomoč za odpor pa bomo našli v Njem, ki je močen, saj je on Kruh, ki nas stori močne. Sveti Pavel krepko povdarja: „Vse premorem v Njem, ki me močnega dela.“

Že Leon XIII. je opozarjal narode, da se vračajo časi Lepanta, rešitev pa da vidi v Evharistiji. Pij X. začenja svojo vlado z geslom: vse prenoviti v Kristusu, zato pa priporoča pogosto, celo vsakdanje sveto obhajilo in male vodi k studencu žive vode, da jih že v njih nežnih letih okrepi. Oba ta papeža proglašujeta evharistične shode in pošiljata na nje svoje zastopnike. Ti shodi so slovesna izjava žive vere v nadnaravno, v osrednjo resnico katoliške vere: v resnično pričujočnost Jezusa Kristusa v presv. Evharistiji.

V Lurdu se na Marijino priprošnjo gode čudeži; toda večji čudeži kot telesna ozdravljenja so ozdravljenja duš, ki se vrše med procesijo z Najsvetejšim. — Tako tudi v Turinu v naši baziliki, kjer kraljuje Marija Pomočnica, najlepše cvete pobožnost do presv. Zakramenta, ki je od pobožnosti do Marije nerazdružljiva. Celo za zbližanje protestantov v Rimu je značilna vera v Evharistijo in pobožnost do Marije.

Prav v zadnjem času so angličani na novo pozidali slavno Marijino svetišče, ki so ga ob navalu protestantizma porušili. Romanja, ki so jih ob priliki posvetitve organizirali, so sicer zadela na hud odpor v raznih krajih protestantske Anglije, vršila pa so se le. Zanimivo je tudi to, da so poleg letnice obnove cerkve vklesali tudi besede: „Za vlade Pija XI.“

Kjer je Marija, je t[illegible]di Evharistija, kjer pa je Marija in [illegible]haristija, tam je življenje in tam je [illegible]naga Njegove Cerkve, ki je peklenski moči ne bodo premagale.

Delavcev pošlji!

„Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!“

Znamenje, da Bog blagoslavlja narod, je, ako mu Bog pošilja duhovnih delavcev - duhovnikov. Vsako leto jih pošilja, vsako leto pravi mladim novopripravljajo za sprejem z mlaji in venci, kako odmevajo veseli streli in kako slovesno pojo zvonovi ob novi maši. Zdi se, da njegovi rojaki razumejo in občutijo veliko duhovnikovo poslanstvo v dušnem pastirstvu in vzvišeni

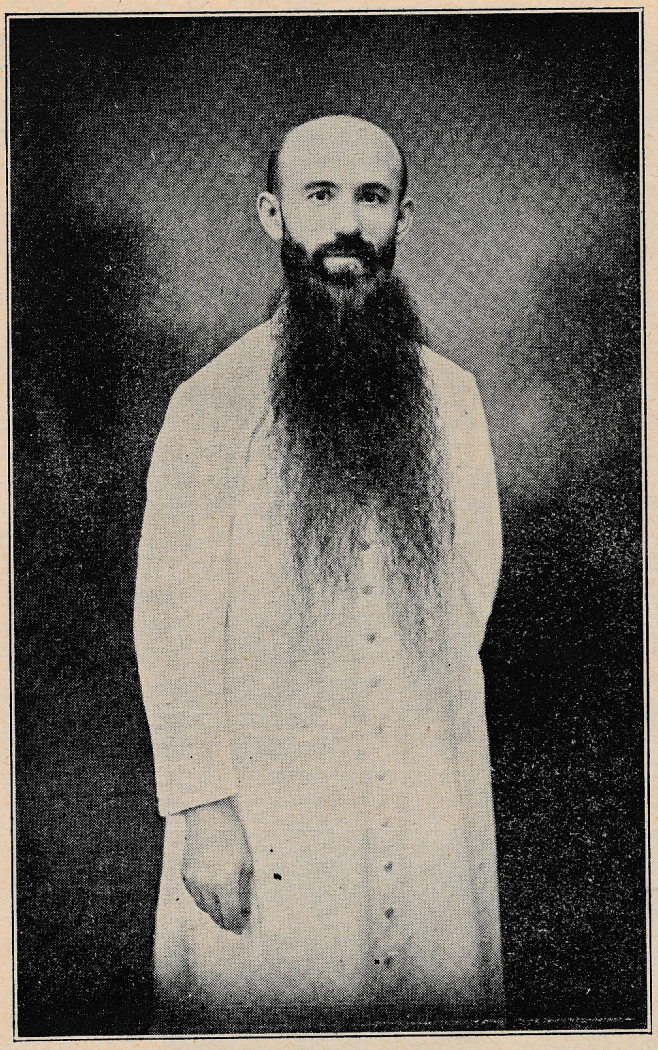

Naš misijonar vlč. g. JOŽEF KEREC

mašnikom: „Jaz sem vas izvolil, da pojdite in obrodite sad.“ Vsako leto se katoliška Cerkev, vsaka škofija razveseli kakor družina ob krstu novega člana. Vsako leto je zdaj v tej, zdaj v oni župniji nova maša. Kako so župljani ponosni na svojega rojaka; kako se daritvi. Sv. maša je ponovitev žrtve na križu, ki jo je žrtvoval Jezus Kristus na Kalvariji. Svojim duhovnikom je dal v oskrbo svoj vinograd — duše, za katere bo novi duhovnik moral delovati in se žrtvovati. Njegovo življenje bo moralo biti kakor sveča na oltarju, ki

se používa v čast božjo. On ne živi več zase, on živi za druge, za vse. On ne more in ne sme nikdar držati križema rok. Mir, počitek mora biti njemu tuj! Dokler bo imel kaj moči, dokler mu glasu ne zmanjka, bo moral med narod, med poverjeno mu čredo; moral bo oznanjevati Boga; govoril bo o potrpljenju, o previdnosti božji, o poštenju, o tem, da smo vsi otroci enega Očeta in si vsi dolžni vzajemno ljubezen in pomoč. On bo moral vedno stati na braniku za svoj narod, da ga brezverstvo in moderna nenravnost s strupenim vplivom ne okuži. Staro poganstvo se še vedno javlja zdaj v tej, zdaj v drugi obliki; kakor vulkan je, o katerem se včasi zdi, da je ugasnil, a se ponovno odpre in bruha ogenj in strupene pline, ki prodre do vseh kotov, celo do zadnje koče gorskega sveta: — to je moderni duh verske brezbrižnosti in skvarjenosti. Duhovnik mora stati kot dobri pastir na straži svojemu narodu in se ne sme umakniti pred nevarnostjo, ne kloniti pod nasiljem. Duhovnik, ki bi iskal le sebe, udobno in mirno življenje, bi zgrešil namen svojega poklica.

Don Bosko je bil mož dela in žrtve. Počitka ni poznal. Ko je onemogel in so mu prigovarjali, naj si vendar privošči nekoliko oddiha, je odvračal in odgovarjal vsem, češ, počivali bomo v nebesih.

„Dobri pastir dá življenje za svoje ovce.“ Duhovnik ga za vas daje, četudi ne vsega hkrati, toda daje ga polagoma, vsak dan, vsak trenutek v zatajevanju samega sebe, v trpljenju in delu za druge — za svoje ovce, dokler mu korak ne omahne in se roka poslednjič ne dvigne k blagoslovu.

Duhovnik, ki ga navdaja novi Kristusov duh, se odpove vsemu: odpove se bogastvu; saj ne živi zase. Don Boskova mati Marjeta je ob novi maši dejala svojemu sinu: „Zapomni si dobro: ko bi bil ti kdaj bogat, me ne bo k tebi,“ kakor bi hotela reči: ubog bodi, da boš bolj duhoven!

V nemškem časopisu „Sanctificatio nostra“ je o don Boskovi materi nekdo tole zapisal: „Ako mi je poleg Marije, matere večnega Duhovnika, mila še kaka mati katoliškega duhovnika, mi je prav gotovo Marjeta, don Boskova mati, ki je sinu na dan njegove nove maše tole dejala: „Sin moj, dobro si zapomni, da si z dnem, ko si kot Kristusov namestnik stopil k oltarju, začel trpeti iz dneva v dan za svojega Odrešenika.“ Preprosta, a globokoverna mati je razumela, kaj mora biti duhovnik: *„živeti vrli mož ne sme za se, ... daritev bodi mu življenje celo!“*

Takih duhovnikov, ki so po božjem Srcu, naj nam pošlje Bog, zato pa naj bo med našimi molitvami tudi molitev, da pošlje delavcev na svojo žetev.

Sestre — domačinke — sv. Pavla s svojim duhovnim očetom gosp. Jožefom Kerecom.

Don Bosko ne želi . . .

Otrok po svoji naravi posnema tiste, ki jih ima rad. V nežni mladosti presoja vse kot mati, pozneje kot oče in še pozneje kot učitelj, katerega ljubi — in vse to le zato, ker otrok ljubi mater, ljubi očeta, ljubi dobrega učitelja in vidi v njih vzor, po katerem uravnava svoje mišljenje. Pravo, samostojno mišljenje dobi otrok šele, ko doraste in dozori v popolnega človeka.

Zato je pa velevažno, da tisti, ki vzgajajo in vodijo mladino, spoznajo to njeno prirojeno lastnost, in jo upoštevajo.

„Drago“, pravi Anica svojemu bratu, „nikar ne hodi tja!“

„I, zakaj pa ne?“

„Ker mati ne dovolijo.“ —

„Uči se,“ opominja nadziratelj poredenega Joška, ki leno pogleduje po učilnici in šteje muhe, mesto da bi gledal v knjigo in se učil. A on se mu nasmehne in spet gleda okoli. Tedaj mu pripomni:

Gospod Jožef Kerec, voditelj sester Naše Gospe Angelske

„Glej, tvoja mama bo žalostna, ko bo zvedela, da si len in poreden in se nočeš učiti!“ To mu zadostuje. Milo pogleda gospoda nadziratelja; solze mu porosijo oči in začne se pridno ter vztrajno učiti.

„Ivan, ali boš šel danes v gledališče?“

„Ne, oče so mi rekli, da ni umestno; zato nočem iti.“

„In ti, Lojze, ali hočeš kupiti tole knjigo?“ — „Gospod učitelj mi je svetoval, naj kupim rajši drugo, ki bo koristnejša!“

Vprašajte otroke, zakaj ne store te ali one stvari, in prepričali se boste, da delajo vedno po želji tistih, katere ljubijo; Kaj torej? —

Privežimo nase otroke z zlato vezjo ljubezni in delali bodo tako, kakor mi želimo.

V tej umetnosti je vreden občudovanja in posnemanja naš ustanovnik blaženi Janez Bosko. — Poslušajte!

V tej umetnosti je vreden občudovanja hajal deček Petivo. Imel je tako angelsko nežni glas, da mu je pevovodja in učitelj petja g. Rossi vedno obljubljal, da bo tudi on pel v zboru, ko bodo javno nastopili.

Nekoč ga je povabil, da bi pomagal peti v mestnem gledališču slavospev: „Stabat Mater“ — Mati žalostna je stala, — ki ga je sam zložil. Ta pesem je bila novost za Turin; predstava je zato obečala ogromno udeležbo. Petivo je še posebno za to, da bi se postavil pred občinstvom, sprejel ves vesel to ponudbo. Tudi don Bosko je zvedel, da namerava Petivo peti pri zboru. Poznal je dobro dečka, zato je hitro spoznal nevarnost, kateri bi se s tem nastopom izpostavil še nedolžni deček. Pozval ga je zato k sebi in ga ljubeznivo vprašal: „Ali res misliš peti v gledališču?“

„Da, gospod. Rossi mi je obljubil, da mi bo dobro plačal. Poleg tega se pa veselim, da bom videl mnogo zanimivega v gledališču.“

„Pa ne veš, da jaz tega ne želim?“

Te besede so bile kot mrzle kapljice ki so ohladile njegovo prvo navdušenje Zardel je, povesil glavo, potem pogledal don Boska in rekel skoro s solznimi očmi: „Nisem vedel!“ In je odšel.

Hitro se je med Petivovimi tovariši raznesla novica, da bo tudi on med izbranimi pevci. Ko so pa zvedeli, da ga je don Bosko poklical k sebi, so radovedno čakali pred vratmi, kaj mu bo don Bosko rekel.

„Kaj ti je dejal don Bosko?“ ga vprašujejo, ko je prišel iz njegove sobe.

„Ne bom šel v gledališče, ker on tako hoče“ — jim je odgovarjal.

„Mogoče? Saj si vendar obljubil gospodu Rossiju in si dolžan storiti, kar ti je on ukazal; on je tvoj učitelj!“

Ne! Ker don Bosko tako hoče.“

„In vendar moraš iti! Poglej, dobil boš lepo nagrado; vse mesto bo govorilo o tebi; videl boš mnogo lepega, zanimivega; še celo kralj sam bo prisoten.“

In Rossi je zastonj čakal na dečka.

„Vi ste mi oslabili zbor za najlepši in najboljši glas!“ je očital pozneje g. Rossi Don Bosku.

„Morda sem pa s tem rešil njega pogube,“ mu je mirno odvrnil Blaženi.

Nekaj let pozneje je sprejel Petivo duhovniško obleko in posvetil svoj angelsko čisti glas pobožnim pesmim. Postal je goreč in zgleden duhovnik.

Posnemajmo tudi mi blaženega očeta Boska, da si bomo znali kot on pridobiti mlada srca, ki bodo trdna načelu: „Nočem storiti tega, kar učitelj — vzgojitelj noče!“

Novoustanovljena šola sv. Klare, ki jo vodijo sestre Naše Gospe Angelske

IZ NAŠIH MISIJONOV

Krščanske šole na Japonskem

Stanje krščanskih šol na Japonskem je bilo do svetovne vojne zelo težavno. Oblasti jim nikakor niso bile naklonjene ter so zavzemale sovražno stališče napram krščanski vzgoji. Iz šol so izločili verski pouk. Na Japonskem je sicer verska svoboda toda ne v šolah. L. 1899. je izšel od ministrstva prosvete ukrep, da bodi šola lajična, to je, da se verski pouk v šolah ne sme vršiti. Ako hočejo obdržati krščanske šole (protestantske in katoliške) verski pouk, ne bodo od države priznane in učenci nimajo nobenih pravic do državnih služb, dočim imajo učenci državnih šol vse ugodnosti. Višje šole gredo brez izpitov, vojaško službo lahko odložijo do konca vseučiliških študij, za državne službe imajo prednost. Zato so starši rajši pošiljali svoje otroke v državne šole, le ako niso bili tam sprejeti, so jih poslali v krščanske; na ta način so se seveda v državnih šolah zbirali boljši učenci, v krščanskih pa slabši.

Ta šolski zakon je imel očividno namen, čimbolj omejiti krščanske šole, če jih že popolnoma ni mogel prepovedati.

Po svetovni vojni so se razmere nekoliko omilile. Demokratični duh je tudi na Japonskem zavel in tako so krščanske šole dobile več prostosti.

Zlasti pa je ruska boljševiška revolucija tudi na Japonskem našla svoj odmev v obliki komunizma in oblastem je zdaj mnogo na skrbi, da zavro prevratno komunistične ideje tudi v šolah. Napor je težaven, zanašajo pa se v tem boju predvsem na pomoč v krščanski šoli in zato so jim zadnji čas bolj naklonjeni. Prišli so do prepričanja, da *so šole, ki so čisto materijalistične, brez verske vzgoje, zelo sprejemljive za prevratne marksistične ideje;* sami so se svoje vzgoje ustrašili ter se posebno živo začeli zanimati za krščanske šole.

Minister Okada, ki je bil l. 1899. svetovavec in je sam sestavil ukrep, da gre verstvo iz šol, je na nekem sestanku protestantskega šolstva l. 1926. navdušeno govoril o veliki koristi verske vzgoje. L. 1928. je minister za prosveto Mizuno sklical predstavnike krščanskih šol ter je istočasno govoril za verske šole. Pričakovati je bilo po teh govorih in to čisto naravno, da bo ministrstvo za prosveto opustilo dosedanjo politiko proti verski vzgoji, zato se je Narodni svet podal l. 1929. k ministru za prosveto ter zaprosil, da se privatnim in od države priznanim šolam dovoli verski pouk. Minister je odposlanstvo zelo vljudno sprejel, toda po daljšem razgovoru je dejal, da bi sprememba 12. člena bila zelo kočljiva, češ, da je še premočna opozicija v državi. Dovolila se je sicer večja svoboda, toda člen 12. je ostal v veljavi. Krščanske šole od države priznane pa so v zadnjih letih močno vpeljale krščanski nauk, oblasti pa niso nasprotovale. Še več, sam minister in odlične oblasti so obžalovale, da se je verska vzgoja doslej tako zanemarjala.

DRUGA OVIRA: ŠINTOIZEM.

Še nekaj močno ovira razvoj krščanskih šol na Japonskem in to so *šintoistična svetišča.* Ob nastopu vlade sedanjega cesarja se je šintoizem močno poživil. Svetišča vzdržuje država, duhovniki pa so državni nameščenci. Po mnenju vlade je vsak Japonec šintoist in mora ob danih slovesnih prilikah to tudi dejansko pokazati s tem, da izkaže čast šintoističnim svetiščem. Učence javnih šol učitelji privajajo zdaj in zdaj, ponekod vsak mesec, pred svetišča, kjer mora vsak ukloniti

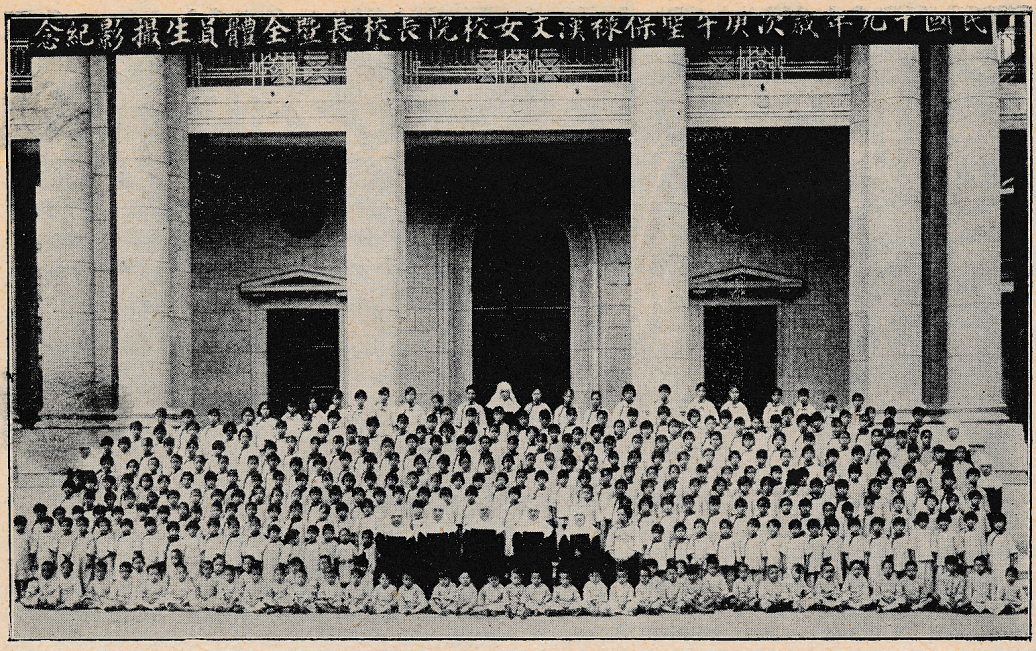

8 razredna osnovna šola sester domačink sv. Pavla

glavo. Vlada smatra to dejanje sicer ne kot *verski čin,* ampak kot *znak zvestobe* prednikom cesarske hiše. Vsa svetišča pa in obredi so verski in kot take jih smatra tudi narod, zato se učenci kakor tudi učitelji krščanskih šol znajdejo v veliki zadregi in nasprotju s svojo vestjo, ko morajo tudi oni skloniti glavo. Z ene strani se jim zagotavlja, da to nima nič verskega na sebi in jim ni treba verovati v šintoizem, z druge pa obredi, duhovni, ves okoliš diha versko razpoloženje. Krščanske šole (prot. in kat.) so se obotavljale in ugovarjale tej dolžnosti; toda posluška pri vladi niso našle, češ, da je to le zahteva olike. — Na ponovne ugovore protestantov iz lanskega leta še ni doslej dospel noben odločilen odgovor.

Na otoku Formozi samo zato tamošnja vlada ne mora priznati krščanske šole, ker šolski vodja ne pusti učiteljstva in učencev pred šintoistična svetišča. Država zagovarja svoj stari običaj, češ, da ni verski (čeprav v verski obliki) in podžiga narodno zavest ter utrjuje zvestobo do vladarjev.

Katoličani si niso na jasnem, dokler ne izide kak cerkven odlok. Gredo pred šintoistično svetišče in sklonejo glavo v počeščenje prednikov in junakov, ki so padli za domovino, prav tako, kakor se danes klanjamo pred spomenikom „Neznanega vojaka". Ne mislijo častiti šintoističnih bogov, pač pa molijo za vladarja in domovino. Kdor ni dolžan, bolje da ne gre. Prizadevajo se, da bi učenci katoliških šol tja nikakor ne hodili. Nekateri državni organi gledajo skozi prste, drugi pa so gorečnejši ter z dosledno strogostjo zahtevajo te obrede od vseh brez izjeme. Cerkev nič ne reče, ker bi sicer izgubila močan vpliv katoliških učiteljev na javno življenje. Glavno je, da se dejansko ne sodeluje pri obredih oziroma pri poganski službi božji. Tudi od tujcev se pričakuje, da obiščejo glavna šintoistična svetišča in se poklonijo.

Japonski narod bi zamogel le čas ali kak temeljit političen prevrat odvrniti od šintoizma, kar pa ga bo privedlo ali h krščanstvu ali v zmešnjave. Zaenkrat je bolje, da ima vsaj primitivno vero kot da bi nobene ne imel. Laže je spreobrniti pogana kot brezverca.

Taka je skupna usoda protestantskih in katoliških šol na Japonskem.

KATOLIŠKE ŠOLE.

Kako pa je s katoliškimi šolami?

V katoliških šolah se poleg svetnih znanosti poučuje tudi krščanski nauk in se učenci vzgajajo v krščanskem nauku. Misijonarji, oziroma katoliški učitelji, žele pokazati veličino katoliške Cerkve s socialnega, vzgojnega in kulturnega stališča. Prva skrb misijonarjev je bila, da

so ustanovili cerkveno občino; s šolami so pričeli kesneje kljub mnogim oviram in težkočam. Sicer so zaostajale te šole za državnimi, toda v enem so jih daleč nadkriljevale, namreč z natančno določenim vzgojnim programom in z učiteljstvom, polnim idealizma. Razum in volja, znanost in značaj se morajo v katoliških šolah enakomerno gojiti. Da se to res doseže, se omejujejo na manjše število učencev in boljše izbirajo, čeprav bi jih lahko imeli mnogo več. Temu sistemu je treba pripisati lepe uspehe katoliških šol.

Disciplina je v katoliških šolah jako stroga. Vsaka nepokornost se kaznuje, radi večjega prestopka pa je učenec nemudoma izključen iz šole. Prav zato dijaških stavk, ki so na Japonskem precej v navadi (tudi pri protestantih), v katoliških šolah ni. Vlada le stroga pravica, ker te šole niso nikako dobičkanosno podjetje, ampak jim gre samo za dobro japonskega naroda. Katoličani bi rajši šolo sploh zaprli kakor pa, da bi ne vladala disciplina, vsaj bi sicer katoliške šole ne dosegle svojega namena.

Vse šole vodijo redovniki, ki so se odpovedali družini in se posvetili le njihovi koristi, zato pa jih učenci silno spuštujejo.

V katoliških moških šolah se gojenci dobro izučijo in pripravijo na primer za diplomatski, trgovski in znanstveni poklic. Mnogi odlični državniki pošiljajo svoje otroke v katoliške šole. — Sport se tudi goji, toda služi le razvedrilu in zabavi, nikdar pa ni v škodo šole. — Reklam ali oglasov v časopise nikoli ne dovoljujejo, reklamo delajo bivši učenci in učenke same.

Katoliške šole so se prilagodile zakonu in ne poučujejo verouka med šolskimi učnimi urami, (kakor delajo protestantje), ampak je pouk svoboden, neobvezen. Po pravici povedano: število krstov med učenci ni veliko. Mnogo deklet odlaša s krstom do poroke; če pa so bile krščene, si poiščejo katoliškega soproga. Malo je takih, ki pozneje odpadejo od krščanstva, kar je znamenje, da so neprisiljene, svojevoljno postale katoličanke. V moških srednjih šolah so še bolj previdni. Ne zadostuje, da učenec sam želi hoditi h krščanskemu nauku, prinesti mora od staršev potrdilo, da sme zahajati k verouku, oziroma, da sme prejeti krst.

Res, da ni neposrednih uspehov za katoliško vero, posredno pa vendar katoliška vzgoja močno vpliva na širjenje krščanstva. Ti učenci spoznajo katoliško vero, ji ne nasprotujejo, so ji prijazni in četudi ne postanejo kristjani, svoje življenje pa le uravnajo po Kristusovem nauku.

Kulturno visoko stoječi japonski narod ne bo kar čez noč sprejel krščanstva, vendar pa se od daleč pripravlja in počasi zori bogata žetev. Za Evropo je bilo treba trinajst stoletij da je postala krščanska, zato pa ne moremo in ne smemo pričakovati, da bi se vsa Japonska v enem rodu pokristjanila.

Izgledov ima katoliška Cerkev radi svoje enotnosti in discipline mnogo več kot razdeljeni in nesložni protestantje kljub vsem njihovim ogromnim stroškom in silnim naporom.

PRVI KATOLIŠKI POSLANEC V JAPONSKEM PARLAMENTU.

Dne 22. februarja letošnjega leta se je nenadno raznesla po japonski državi vest, ki je razveselila vse japonske katoličane: gospod Pavel Oshima Torakichi je bil izvoljen za poslanca v državno skupščino. Kandidiral je v Hakodate, v misijonskem delu, kjer delujejo očetje Dominikanci. Poslanec Pavel Oshima je prvi katoličan, ki je prestopil japonski parlament. Veselje japonskih katoličanov je torej upravičeno.

Izvolitev Pavla Oshimija Torakichi je gotovo velik korak do zbližanja japonskih poganov s katoličani in naznanja mogoče nove zarje za katolicizem na Japonskem.

V Objemu morskih valov

(Poročilo sal. misijonarja Jožefa Kereca.)

Pred dvanajstimi leti so doneli na ta dan v Singapurskih valovih k Mariji klici v rešitev in zahvalo za rešenje. Pet misijonarjev nas je bilo. Naš parnik je bil zasidran daleč od obale in temna noč je že legala na prostrano morje. Burja je bolj in bolj naraščala. Ko je nam neznana tropična vročina ponehala, smo zapustili misijonsko hišo, kamor smo se zatekli iz ladje. Osemnajstdnevna burja nas je namreč močno izdelala, zato smo si želeli kratkega odmora na suhi zemlji. Čakali smo noči, da bi nas sonce še bolj ne speklo kot smo že bili. Misel na soparne in slabo zračene kabine nas je silila, da smo se šele v mraku odpravili na pot skozi morsko ožino.

Najeli smo si čoln, da bi nas prepeljal na parnik, zasidran daleč na morju. S seboj smo imeli nekaj denarja in cerkvene posode (kelihe in ciborije), ki smo jih dobili na misijonski postaji, da bi jih prepeljali v Macao v popravo. Poslovili smo se od prijaznih portugalskih misijonarjev. Dasi smo imeli lep kraj, zavod in šolo in še lepšo cerkev sv. Jožefa, dasi stanujejo v krasnem mestu, kjer bujno tropično rastlinstvo vabi človeka, da občuduje lepoto stvarstva, vendar jim vseh teh ugodnosti nismo zavidali ob slovesu. Pekoče sonce, ki je dvigalo toplomer na 47 stop. C, nam je zadušilo vso poezijo v grlu. Želeli smo si le morja, da bi odpluli proti severu, kjer bi sonce nekoliko manj pripekalo.

Pogodili smo se z dvema čolnarjema, da nas za 6 dolarjev prepeljeta na ladjo, ki bo ob 11. ponoči odplula proti Hongkongu. To je bil zadnji del naše 45 dnevne vožnje po morju v najhujši vročini. Kitajca sta nas odpeljala iz pristanišča. Komaj smo bili na odprtem morju, so nas objeli razburkani morski valovi. Nekaj časa si pomagamo z vesli in premikanjem po čolnu sem in tja. Vsak je močno držal prtljago, ki jo je imel s seboj. Nevarnost je naraščala; strah pred potopom se ni polastil samo nas, še novincev na takih potovanjih, ampak tudi obeh Kitajcev. V temni noči smo komaj opazili lučce na oddaljeni ladji. Smrtna nevarnost nas je bolj in bolj objemala. Pričeli smo vpiti in glasno klicati Marijo na pomoč: „Zdrava morska zvezda — izkaži se nam mati — reši nas iz valov — otmi nam življenje...“ Tudi Kitajca sta v nam nerazumljivem jeziku kričala in klicala na pomoč. Po polurni borbi za življenje se je v daljavi zasvetlikalo in zaslišali smo ropotanje motornega čolna. Kričali smo na vso moč: „Na pomoč! Otmite nas!“ Kljub šumečemu valovju so črnci vendar zaslišali naš klic in, dasi je bila črna noč, so vendar s svojimi bistrimi očmi zagledali naš čoln in krenili proti nam. Pozdravili smo naše rešitelje in jih zaprosili pomoči. Ti se vendar niso veliko zmenili za nevarnost misijonarjev, katerih čoln se je malodane potapljal; bilo jim je več za denar. Kitajca sta zahtevala obljubljenih 6 dolarjev; a ker nas nista pripeljala na našo ladjo, kakor smo se pogodili, smo jima hoteli znižati. Nastalo je prerekanje in skoraj prišlo do pretepa med Kitajci in Malajskimi črnci; radi miru in iz hvaležnosti, da nam je Marija poslala na pomoč rešilni čoln, smo rajši izplačali 6 dolarjev in prepustili Kitajca z njunim čolnom morskim valovom. Ne vem, kako sta prispela na suho! Komaj pa smo bili z našo prtljago na motornem čolnu, so se Črnci začeli pogajati z nami za plačo. Dočim so imeli oni orožje, smo bili mi brez vsega, s čemer bi jih lahko ustrahovali; le mrzel smrtni pot nam je še tekel po obrazu. Hoteli so imeti 10 dolarjev, medtem ko smo jim mi ponudili samo 4, kajti pol pota sta nas že itak prepeljala kitajska čolnarja. Zagrozili so nam s smrtjo. Ker smo bili brez orožja, pretepa pa nismo želeli, smo vendar privolili v njih krivične in zato sramotne zahteve. Polovico smo jim morali plačati v naprej. Potem nas je motorni čoln odvedel proti naši ladji. Ko smo prišli do „lestve spenjače“, ki vodi na našo ladjo, so zahtevali Črnci drugo polovico plačila. Imeli smo na žalost samo še — 2 dolarja. Ker so nam 3 manjkali, smo prosili za popust, a zaman. Zopet so nam zapretili, da nas pomečejo v morje. Nobeno klicanje na pomoč ne bi sedaj pomagalo, zato smo se pogodili, da odideta dva na ladjo po denar, a ostali trije so kot talci morali ostati v čolnu. Šele ko smo jim izročili ostale 3 dolarje, so nas pustili z našo prtljago na ladjo.

Ko smo odhajali, smo mislili, da bo 13 dolarjev zadostovalo za vse; a ko smo morali samo za prevoz na ladjo plačati 16 dolarjev, smo spoznali, kako malo je vreden denar. Akoravno so nas Kitajci in Črnci s svojimi krivičnimi zahtevami tako oropali, smo bili vendar veseli, ker smo

si rešili življenje. Ko smo stopili v ladjo, smo zapeli Mariji v zahvalo: „Ave Maris stella — Zdrava morska zvezda"; zmolili smo rožni venec in litanije ter obljubili mnogo zatajevanj, kar smo tudi izpolnili.

Ko obhajam danes obletnico tega dogodka, izrekam še v Vestniku Mariji iskreno zahvalo ter jo obenem prosim nadaljne pomoči in varstva v nevarnostih, ki jih bom moral prestati v borbi z roparji in verskimi sovražniki. Trdno upam, da Marija je in ostane vedno Pomočnica kristjanov.

Marijino slavje na daljnem Vzhodu

Pismo veleč. g. Joška Gedra, sal. misijonarja na Kitajskem.

Vu Kong Teo 13. VI. 32.

Minil je prelep mesec majnik. Koga ne prevzamejo nežna čuvstva, ko zasliši besedo „majnik?" Tako tesno je združen z našo mladostjo ter napolni naša srca zopet in zopet z novimi ideali in novim ognjem za delo v Gospodovem vinogradu.

In odkod vsa ta lepota, vsa ta nežnost? Je to ime Marija. Kakor se Mariji posvečuje najlepši mesec, prvina celega leta, tako se zdi, da si Marija hoče prihraniti zase prvine človeškega srca. Čudno, pa vendar resnično! Posebno tu v daljnih, poganskih krajih smo dan za dnevom priča, da je prvo, kar ostane starim in mladim v spominu, prav ime Marija. Prva molitev, ki se je pogan nauči, je gotovo „Zdrava Marija".

Te in podobne misli so mi prešinjale srce, ko smo 29. V. obhajali praznik Marije Pomočnice v Lin Čao, v središču mojega misijonskega polja. Tu imamo majhno kapelico; poprej je bila spalnica: v njej najde prostora komaj 50 oseb. V tej kapelici kraljuje Marija Pomočnica. Pol metra visoki kip je zelo krasen in je tudi našim dragim Kitajčkom zelo priljubljen. Nele kristjani, tudi marsikdo izmed poganov vzljubi prečudno lepi kip ter radoveden povpraša, kaj pomeni ta lepa podoba. Semkaj prihajajo leto za letom vedno večje trume kristjanov, nele par ur daleč, temveč tudi par dni hoda, da se poklonijo nebeški Kraljici.

Kakor vsako leto je bila tudi letos kapelica gotovo tridesetkrat premajhna, dasi je letos pot še posebno otežkočena radi neprestanih roparskih napadov.

Že dne 28. je bil vsak kotiček naše precej obširne misijonske postaje napolnjen. Kot pripravo na ta veliki praznik smo priredili dne 27. in 28. maja shod naše katoliške mladine. Vse je šele v začetkih, toda tudi lepo brstje spomladi obeta večkrat bogate sadove. Vsak misijonar skrbi in organizira mladino v svojem območju in pri tem skupnem shodu se jih je sešlo lepo število iz vseh krajev, kjer delujemo.

Dne 27. maja ob 10 uri je otvoril sejo naš misijonski predstojnik; po kratkem pozdravu je povedal namen sestanka; nato je eden izmed tovarišev prevzel besedo. Razložil je navzočim, kako posvečevati nedelje. Zelo važen predmet za kraje, kjer krščanstvo komaj prodira. Po tem govoru je naša katoliška učiteljica v krasnih potezah začrtala potrebo in korist prejemanja sv. zakramentov. Kaj lepo ji je pristojal ta govor, ker je sama vzorna katoličanka in vneta častilka presv. Zakramenta.

Opoldne so pripravili tovariši katoliške mladine v Lin Čao majhno južino (čá vuj) vsem došlim tovarišem. Ta južina obstoja v kitajskih slaščicah več vrst in na koncu se popije nekoliko gorkega čaja (tudi Kitajci imenujejo čaj čha). Ob 2. uri popoldne je bilo skupno češčenje presv. Evharistije, Evharistični govor, katerega sem imel jaz, nato pete litanije ter slovesen blagoslov. Ob pol štirih drugo zborovanje. Oba govornika — naša učitelja — sta nam pokazala potrebo vere ter način, kako jo razširjati med neštetimi poganskimi brati.

Zborovanju je sledilo skupno slikanje.

Zvečer je napolnilo dvorišče mnogo radovednežev, da prisostvujejo kino predstavi. Ročni aparat je sicer majhen, pa za tukajšnje kraje vedno novost. Lepemu filmu „Kristus" so sledile še manjše zanimivosti. Tako prenapolnjen dan je utrudil še tako živahnega Kitajca. Kmalu po skupnih molitvah je utihnilo vrvenje in trudne glave so legle k sladkemu počitku.

Slovesnost Marije Pomočnice je otvoril za vsakega misijonarja gotovo najljubši obred, krst 19 poganov. Marija si je pripravila venec iz živih rož, iz belih, neomadeževanih src. S ponosom so prisostvovali verniki ginljivim obredom, videč, kako raste leto za letom naše število vkljub vsem težavam.

Ob 7. uri je bila skupna sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Tudi novokrščeni so prvič pristopili h Gospodovi mizi, da se zahvalijo ljubemu Jezusu za prevelik dar sv. vere.

Peta slovesna sv. maša ob 10. uri je očarala marsikaterega pogana, ko je videl ganljive obrede naše sv. vere.

Obširen popoldanski program je bil le deloma izpeljan. Smo namreč v deževni dobi in gotovo vsak dan dežuje. Tudi to pot nam ni prizaneslo. Opustiti smo morali slovesno procesijo, gledališče ter druge Kitajcem tako priljubljene zabave na prostem.

Pa zadovoljnost je bila tako splošna, da te majhne ovire niso mogle zmanjšati skupnega veselja.

Pri nabito polni kapelici je bil slovesen blagoslov, nato pa prodaja listkov za srečolov. Vsak dobitek je spominjal velikodušnega darovalca v Evropi. Vsem naj Marija bogato poplača.

Tja do večera naši fantje igralci niso izgubili upanja; hoteli so pokazati, kar so s tolikimi žrtvami pripravili. Ker na prostem radi dežja ni bilo mogoče prirediti gledališke predstave, so prenesli vse potrebno v srednje veliko dvorano. Mnogo radovedneževmisleč, da je vse končano, je odšlo; tako so vsaj naši, iz daljnih krajev došli kristjani videli, česar ne bodo tako kmalu. Naslov petdejanske igre je bil „David in Goljat". Vkljub mnogim pomankljajem je izpadlo vse v splošno zadovoljnost.

„Pa zakaj vse to?" — bo dejal kdo. Gotovo ima vsak misijonar le en prevzvišen namen: razširjati Kristusov nauk med pogani. Pa prav take slovesnosti in prireditve so sredstva, da pokaže poganom lepoto naše svete vere, sveto prostost in veselost otrok božjih, da pritegne k božjemu Srcu toliko še v temi poganstva tavajočih ljudi in obenem utrdi v veri tiste, ki že verujejo.

Marija, naša skupna Mati, naj blagoslovi to prevzvišeno delo. Vi pa, dragi bralci tam v daljni domovini, nas ne zabite, podpirajte nas s svojimi molitvami, da bodo naše besede uspešnejše.

JOŠKO GEDER
sal. misijonar.

Makas — Ekvador

Letošnjo pomlad se je podal v Ekvador, kjer deluje že več let naš vrli misijonar Bogomil Trampuš med Hivari tudi sobrat pomočnik Dionizij Vrhovnik. Poslal nam je s potovanja tole poročilo.

Makas, 21. junija 1932.

Ko sem potoval iz Klenke v Makas, sem radi neugodnega vremena moral čakati v Mendezu celih dvanajst dni. Sal. misijon Mendez stoji sredi med Kvenko in Makasom, oddaljen od enega kot od drugega tri dni hoda. Tako se je zgodilo, da sem — prvič v tujini — praznoval praznik Marije Pomočnice v Mendezu.

Mogoče bi koga zanimalo, kako se je praznoval ta, za nas salezijance velik praznik v Mendezu, misijonu med Hivari. Opisal ga bom na kratko, kot se je vršil, brez kakšnih olepšav, ker uredniki vedno tožijo nad pomanjkanjem prostora.

Že dan pred praznikom so se začeli zbirati v našem misijonu Hivari in naseljenci; zadnjih je že precej, posebno okrog Mendeza. Prišli so celo zelo oddaljeni, tudi taki, ki radi oddaljenosti in slabih potov le malokdaj pridejo k sveti maši. Niso bile to nepregledne množice, kot na Rakovniku; bilo jih je le okrog 800 do 900. Med temi pa ni bilo menda niti 100 Hivarcev, Hivarci namreč ne vidijo radi naseljencev in se jih vedno izogibajo. Na predvečer praznika je bilo mnogo streljanja; umetni ognji nad zavodom in rakete so oznanjevale okoličanom, da se pričenja praznik. Vršile so se razne zabave z raketami in gorilnimi predmeti, kot jih še nisem videl, ker v Evropi niso v navadi.

Z onstran gorá je prišla celo godba, vir zabave. No, to vam je bila godba! Na Slovenskem bi je niti otroci ne marali poslušati. Tovariši so jo označili: „seis de sofla y dos de golpe", kar bi se po naše reklo „šest pihačev in dva udarjača." Točka zabave, ki je trajala najdalj, pred praznikom in na praznik, je bil ples. „Ta je lepa, pa praznujejo s plesom" boste rekli, „praznik Marije Pom. pri salezijancih." Da se pa ne boste pohujšali, vam pa rečem: To ni pravzaprav nikak ples. Predstavite si trumo našemljenih mož in fantov, sredi njih visok kol s trakovi vseh barv, plesalci držijo za te trakove in rajajo okrog kola; to je slika tukajšnjega plesa. Nam Evropejcem se seveda zdi vse skupaj silno smešno. Za plačilo jih je bilo treba še pridno zalivati s čičo, njihovo narodno pijačo. Ob sedmih zvečer so bile večernice in blagoslov. Prepevanje psalmov je spremljala — godba. Šlo je ubrano precej po ekvadorsko. Drugi dan je že ob polpetih igrala godba budnico. Bolj po-

žrtvovalnih godcev si ne morete misliti, igrali so brez prestanka do dveh popoldan. Pri slovesni sv. maši je prepeval zbor treh sobratov lajikov, brez spremljave harmonija, ki ga sicer imajo, a nihče ne zna igrati. Vsak, ki gre v misijone, bi moral biti vešč petja in glasbe, tudi pomožni misijonarji (lajiki). Po sv. maši se je razvila procesija s kipom Marije Pom. Posebnosti te procesije so bile: Plesalci so pred kipom Marije Pom. ves čas plesali, dober del procesije so tvorili Hivarci v svojih običajnih uniformah: kos blaga okrog pasu, nekateri še puško in torbo iz opičje kože.

Praznik se je zaključil z dolgim koncertom in plesom. Pripomnim še, da je bilo prav malo sv. obhajil.

V tem popisu imate verno sliko ekvadorskega ljudstva. Velik hrup in sijaj, godba, streljanje, popivanje, srca pa ostanejo prazna, ker v njih ni globoke, resnične vere. Brez tega hrupa si Ekvatorijanec ne more misliti praznika. Resnica pa je tudi, da so s temi rečmi, predvsem z godbo, najlaže privabili Hivarce.

In še nekaj iz mojega pota v Makas. Pot iz Kvenke v Mendez vodi čez visoke hribe, po nevarnih plazovih, čez slabe mostove in po velikem blatu. Le nekaj mostov čez divje gorske reke je dobrih, med temi je najznamenitejši most „Gvajaquil". Most je delo sal. sobrata pomoč. g. Panchierija; dolg je 80 m. in visi v višini 40 metrov nad vodo; pravim *visi,* ker je vspet na dolgih železnih vrveh. Potoval sem do Mendeza s karavano konj, obloženih z stroji in materijalom za električno napeljavo v Makasu. Vsled slabega pota se je zavleklo potovanje namesto običajnih treh dni do Mendeza, na pet dni. Iz Mendeza v Makas gre pot večinoma po ravnem. Zato pa je tem več blata in slabih mostov preko rek; na mnogih rekah jih pa sploh ni. Nekateri mostovi vise na par žicah, na njih je položenih nekaj bambusovih debel. Zato je treba velike previdnosti, ko človek leze čez te zibajoče se mostove.

Družbica malih ministrantov v misijonu v Makasu. — Na sliki vidite tudi našega novega misijonarja sobrata pomočnika Dionizija Vrhovnika. Zgornja vrsta drugi od leve.

Vendar sem srečno prišel v Makas preko vseh nevarnosti in neugodnosti, ter sem sedaj tu v službi g. Trampuža in naših ljubih Hivarcev prav zadovoljen in zdrav. Priporočam se v molitev. Spomnite se tudi v molitvi ubogih Hivarov, da najdejo pot k resnici. Le majhen del Hivarcev je kristjanov, velika večina, lahko bi rekel, skoro vsi, so še pogani.

S prisrčnim pozdravom ostanem v presvetem Srcu Jez. Vam vdani:

Vrhovnik Dionizij.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

MARIJANIŠČE — VERŽEJ. Ker je Vestnik prinesel v zadnjih par številkah redno tudi kako poročilo o Marijanišču v Veržeju, naj to tudi tokrat ne izostane. G. urednik bo gotovo tudi rad odkazal v tej številki majhen kotiček, da povem par važnejših točk iz življenja v zavodu pred sklepom pretečenega šolskega leta.

Prvi maj nam je prinesel praznika Marije Matere dobrega sveta in bl. Janeza Boska. Marijin mesec smo torej začeli z njenim praznikom. Bil je res lep dan. Od vseh strani so prihitele množice vernikov preko zelenega in cvetočega Murskega polja v Marijanišče, da se z nami poklonijo nebeški Materi in obenem počastijo našega velikega mladinoljuba bl. Janeza Boska. Vsakemu je ostala v prijetnem spominu zlasti lepa razsvetljava zavoda na predvečer, posebno pa še skioptične slike življenja in delovanja bl. J. Boska ter o napravah njegovih sinov po širnem svetu. Na praznik sam pa so se množice kosale, kdo bo lepše počastil in proslavil Marijin dan. Vse prehitro je minil ta dan. Toda navdušenje za Marijino čast ni poleglo. Kakor sveti ogenj so ga posamezniki odnesli na svoje domove, da ogreje in ožari tudi tiste, ki niso bili navzoči. Tudi v srcih gojencev Marijanišča je ta dan vzplamtel svež žarek ognjene ljubezni, ki ni ugasnil ves mesec maj. Večer za večerom so bile pred lurško kapelico na dvorišču prisrčne in ljubke akademije. Govorniki in deklamatorji so tekmovali med sabo, kdo bo povedal majniški Kraljici v čast lepše, iskrenejše in bolj globoko izbrane misli. Višek in krona vsega pa je bil praznik Marije Pomočnice, ki smo ga obhajali dne 22. maja.

Na predvečer je bila, po slovesnih večernicah, na dvorišču pri lurški kapeli, kot priprava na veliki dan, lepa akademija z ljubkim in pestrim sporedom. Naslednji dan navsezgodaj pa so še prišle procesije z zastavami in prapori iz okoliških župnij. Še pred deveto uro je bilo napolnjeno prostrano dvorišče. Pridigo in slovesno sv. mašo je opravil milostljivi g. prošt dr. Ivan Žagar iz Ptuja. Kot zaključek tega lepega dne, ki je bil en sam mogočen in ubran slavospev vernih množic pred Marijinim oltarjem, se je vila popoldne med žitnimi polji in skozi trg veličastna procesija brez konca in kraja. Kmalu, še pred mrakom se je vse zadovoljno razšlo z zavestjo, bil je spet lep dan v božjo čast!

Tako so torej naglo potekli majniški dnevi in začeli so se drugi, polni skrbi in mrzlične priprave za razredne izpite v začetku in nekako preko srede junija na drž. klas. gim. v Mariboru. Tudi tukaj se je Marija Pomočnica pokazala kot mogočna vodnica in varhinja svojih zvestih otrok, ki vanjo zaupajo. Povsod se je kazalo zanimanje in velika naklonjenost. Obenem pa tudi upoštevanje neumornega, dalekosežnega in požrtvovalnega vzgojnega delovanja in truda don Boskovih sinov za slovensko - jugoslovansko mladino. Marsikdo se je šele ob priliki teh izpitov od bliže in podrobneje seznanil z vzvišeno nalogo in idejo salezijanske družbe, jo nehote vzljubil in začel odobravati, pa tudi po svoje podpirati, da se v naši mladi državi razvije v mogočno drevo, zbere pod svoje okrilje vse tisoče mladine in jih vzgoji, da ne iščejo razvedrila in utehe tam, kjer je konec žalost, prezgodnje spoznanje in življensko razočaranje. Saj vsak trezno misleč danes spozna, da je le v mladini, ki je dobro vzgojena, lahko naše trdno upanje na boljšo in srečnejšo bodočnost.

Še en lep dan je, ki spada v minulo šolsko leto. To je dan zadnjega šolskega izleta 12. junija, ki je bil skupno z oratorijem k Sv. Juriju v Slov. gorice. Za

okrepčilo so obilno poskrbeli dobri prijatelji in sotrudništvo z veleč. g. župnikom na čelu. Čez nekoliko dni nato pa so že mlade jate zapustile svoj Marijaniški dom in sleherni je pohitel med svoje drage uživat vesele počitnice, odkoder naj se spet vrne vsak telesno krepak in duševno čil nadaljevat že započeto delo z novim šolskim letom.

Marijanišče je torej sedaj prazno in brez mladih razposajenih prebivalcev, vendar kliče širom naše lepe domovine kakor sotrudnikom in sotrudnicam, tako tudi vsem blagim prijateljem salezijanske misli: Pošljite mi mladine, da se je čim več v naslednjem letu zbere. Če je torej kje kaka brihtna glavica, naj pride v naš zavod. Pomagajte kakemu dobremu fantu in mu pokažite pot v Marijanišče, ker ima sam morda veliko dobre volje, pa radi težkoč ne more. Pa tudi starejšim, poznim poklicem je to od 14 — 22 leta, ki imajo veselje do študija in salez. življenja, je tukaj odprta pot, da pridejo do svojega zaželjenega smotra: k oltarju Gospodovemu.

RAKOVNIK. Dolgo je molčal. Pa ravno v tihoti se ustvarjajo velika dela, v tišini se pripravljajo veliki dogodki.

In te smo doživljali v tem času, ko se je zdelo mogoče, da spi Rakovnik zimsko spanje.

Praznika Marije Pomočnice vam ne mislim opisovati, saj so prinesli časopisi lepo vest o njem.

Po prazniku so se kmalu začeli pripravljati naši gospodje bogoslovci z duhovnimi vajami na posvečenje. Dne 3. julija so bili štirje posvečeni v duhovnike. Veseli so mladi novomašniki odpotovali na svoje domove, kjer so prvikrat zapeli „glorijo“ in prvikrat darovali presveto daritev obdani od srečnih staršev, bratov in sestric. Tudi gojenci so kmalu nato zapustili zavod, tako, da je postal osamljen in skoraj pust.

Pa medtem ko ni bilo slišati več vpitja veselih gojencev, so se oglašali tem močneje udarci kladiv po trdih zidovih, z njimi so pa peli votlo pesem stroji, da se je zdelo, da se je Rakovnik kar čez noč spremenil v tovarno. Nabavili smo namreč letos nove stroje za mizarje in smo zato priklopili zavodu mestni električni vod, ki smo ga med počitnicami speljavali po zavodu.

In sedaj se že spet vračajo gojenci. Zavod dobiva spet isti značaj. Čeprav se že začenjajo krajšati dnevi in tudi zelenje po Golovcu bledeti, znamenje da se bliža jesen — smrt življenja — se vendar zdi nam prebivalcem Rakovnika, da nam začenja cveteti pomlad: saj so vesela in vedra lica gojencev za vsakega salezijanca kot pomladno brstje, ki vliva v dušo up novega življenja.

KRIŽ PRI POGANSKIH PROCESIJAH

Ko sem potoval skozi neko pokrajino v Vzhodnji Indiji, sem srečal procesijo Budistov. Slišati je bilo ropot bobenčkov in ostre glasove piščali — odmev godbe, ki igra pri njihovih svečanostih glavno vlogo. Za njimi pa se je vlekla velikanska množica poganov; sredi med njimi so pa štirje močni možje dvigali visok križ.

Radoveden sem sledil procesiji, dokler niso izginili v velikanski pagodi. Šel sem za njimi in videl, da so postavili križ na častno mesto v svetišču in nato dolgo časa opravljali svoje poganske molitve.

„Kakšno slavje praznujete, in kaj pomeni ta križ sredi pagode?“ vprašam radoveden enega izmed okoli stoječih poganov.

„Videli smo pogostokrat kristjane,“ odvrne, „kako so se zbirali ob času velikih nezgod in nosili v procesiji križ. Nekega dne so tudi nas zadele nesreče in tudi mi smo storili isto, pa smo bili uslišani. Od tedaj smo vedno v vsaki nezgodi nesli svečano križ v procesiji v pagodo in večkrat nam je Duh odvzel nezgodo. Letos nas spet tarejo nadloge: lakota in beda je v deželi, zato smo se zopet zatekli h križu.“

Vprašal sem jih tedaj:

„Pa ne bi mogoče hoteli tudi vi postati kristjani?“

„O, da, gotovo,“ so mi odvrnili, „saj je pred nekaj leti vsa ta naselbina mislila sprejeti katoliško vero; povabili smo celo misijonarja sem v pagodo, da nas je učil te nove vere; ko je pa misijonar odšel, so nam pa naši stari svetovali, naj ostanemo zvesti bogovom svojih prednikov; odložili smo tedaj prestop k Vaši novi veri in...

Brez dvoma, sem si mislil, dozoreva v njih srcih smisel za sveto vero.

Sveti križ, ki ga obdajajo s takim spoštovanjem, jim bo prej ko slej vir odrešenja. Milost božja bo po molitvah dobrih duš zmagala v njih srcih temo poganstva in napočil bo dan, ko bo srečen misijonar premagal zadnje ovire predsodkov njihovih očetov in tudi to ljudstvo bo med čredo Kristusovo.

Pokrajina šteje 1,500.000 prebivalcev; med njimi jih je komaj 35000 katoličanov.

Misijonar.

MILOSTI * MARIJE * POMOČNICE

Kako dobra je Marija, in kako rada pomaga vsem, ki jo zvesto časte in ki se Njeni priprošnji priporočajo, nam povedo naslednje zahvale:

DON BOSKO MU JE POMAGAL.

Meseca aprila je nevarno zbolel deček našega misijona z imenom Bazilij iz Šhorkor-ja učitelja verouka. Težka pljučnica ga je že v tretje položila na bolniško postelj — to pot tako nevarno, da je bilo malo upanja. Zdravnik se je trudil na vso moč, da bi ga rešil, a bilo je vedno slabše.

Tedaj sem se v zaupni molitvi zatekel k bl. Janezu Bosku; dečku sem pa dal don Boskovo relikvijo in mu priporočal, naj skupno z menoj začne devetdnevnico. In glejte! Že drugi dan devetdnevnice je postal boljši; predno se je končala devetdnevnica, se mu je že toliko izboljšalo, je lahko zapustil postelj in šel v kapelico. Danes je popolnoma zdrav. Hvala don Bosku za pomoč! — E. A., Sonuo, sal. misijonar.

Moji otroci so dobili oslovski kašelj. Celo najmlajši, komaj dva in pol meseca star, se ga je nalezel. V velikih skrbeh, da ga ne zaduši, sem se obrnila zaupno k Mariji. Goreče sem začela opravljati devetdnevnico v čast Mariji Pom. in blaž. Janezu Bosku. Nisem bila prevarana. Kmalu so otroci srečno prestali bolezen; zato izpolnjujem svojo obljubo, se Ji javno zahvaljujem in pošiljam dar. — Ivana Hren, Verd.

Z veseljem in s hvaležnim srcem se zahvaljujem bl. Janezu Bosku in Mariji Pomočnici za vrnjeno mi zdravje. — Koč. Peternel.

Prisrčna hvala tebi, o Marija, da si mi pomagala in me rešila težke, poldrugo leto trajajoče bolezni. Pošiljam v dar Din 60. — P. M.

Boleham že dolga leta. Večkrat sem iskala pomoč pri zdravnikih, ki mi pa ne morejo veliko pomagati. Ko se mi obnavljajo bolečine, se zatekam k Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku; vedno čutim olajšavo. Zato se Ji javno zahvaljujem in prosim še naprej za pomoč. Pošiljam dar Din 60. Neimenovana iz Loke pri Črnomlju.

Mariji Pomočnici kristjanov in blaženemu Janezu Bosku se zahvaljuje za srečno uspelo operacijo. — Jožef Kerec, sal. misijonar.

Mariji Pomočnici na Rakovniku se prisrčno zahvaljujem za milost ozdravljenja. Že sem mislila, da ne bom imela nikoli več zdrave noge; pa sem se zaupno zatekla k Mariji in me je uslišala. V dar in zahvalo Ji pošiljam Din 20. — M. G., Križe.

Bila sem nevarno bolna. Več tednov nisem mogla iz postelje. Prosila sem bl. J. Boska in Marijo Pom in bila sem uslišana. Zato se jim prisrčno zahvaljujem in pošiljam v dar Din 100. — N. N.

Najprisrčnejša zahvala Brezmadežni, sv. Antonu Pad. in sv. Tereziki, da sem po njih mogočni priprošnji našla zgubljeno važno listino. — Mici R., Mengeš.

Tem potom se najsrčneje zahvaljujem Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za hitro ozdravljenje in pošilja v dar Din 50. — Neimenovana.

Ivana B. J. Mariji Pom., sv. Tereziki in bl. Janezu Bosku za pomoč v težki dušni stiski. Pošilja v dar Din 30.

Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pom. in pošiljajo svoj dar: Mariji P. za srečen uspeh v šoli. — *Fl. I.; N. N.* za zdravje. Pošilja v dar 100 Din; — *A. Š.* za zdravje in pošilja dar Din 20; — *T. P., Ljubljana,* se zahvaljuje Mariji Pom. za srečno prestano težko operacijo; — *L. Ž., Boštanj,* se zahvaljuje Mariji P. za pomoč pri izpitih; — *N. N.* se zahvaljuje Mariji Pom. in Augustu Czartoryskemu za srečen izid izpitov. V zahvalo pošilja Din 210; — *Neimenovana* se srčno zahvaljuje Mariji Pomočnici na Rakovniku za pomoč v nevarni bolezni. Hvaležno pošilja dar Din 200; — *P. J.* pošilja Mariji Pomočnici Din 100 v zahvalo za več prejetih milosti; — *Neimenovana* iz *Ljubljane* se zahvaljuje Mariji Pom., bl. Jan. Boska in Mali Cvetki za uslišano prošnjo in pošilja dar Din 50; — *M. R., Limbuš* se zahvaljuje Ruški M. božji in sv. Antonu za uslišano prošnjo; — *Br.* se zahvaljuje Mariji Pomočnici, Mali sv. Tereziki in bl. J. Bosku za prejeto milost; — *Neimenovana* se zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje sinčka; — *F. K.* se zahvaljuje Mariji P. za zdravje in še priporoča v molitev svojega brata za milost spreobrnjenja.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Jože Kuk. — Odgovoren za salezijansko tiskarno Josip Tkalec.

Sv. oče Pij XI. o vzgojitelju

Kateheti državnih srednjih šol osrednje Italije in Sardinije so se pred kratkim zbrali v Rimu na znanstveni tečaj, da se pogovore in poglobe v svoji stroki.

Po pozdravnem nagovoru, ki ga je prečital tajnik kongregacije koncila Mrg. Bruno, se je sv. Oče v prijaznem razgovoru dotaknil več važnih vprašanj kakor so: vedno večja važnost verskega poduka; kako je potrebno, da katehet popolnoma obvlada učno tvarino, da jo more podati v poljudni in jasni obliki; dolžnost gojitve notranjega življenja v katehetu, da bo mogel izlivati studence žive vode na duše.

Ta zaupni pogovor s sinovi je sv. Oče zaključil z opominom, kako potreben je red in disciplina v razredu med poukom.

Iz te zadnje točke podajemo tu najznačilnejši odstavek.

„Zares, zelo se nam je dopadlo, ko smo videli, kako ste na vašem kongresu poudarjali disciplino. Razpravljali ste o trojnem vprašanju: v čem obstoja; kako jo ohraniti in na kak način utrditi, ko se je razrahljala. Dovolite, da sedaj mi iz naših spominov navedemo nekaj, kar se nanaša na ta predmet.

Poznali smo nekoč kateheta, ki mu ga ni bilo para. Osebnost tega starega profesorja nam danes tembolj živo stopa pred oči, ker smo slučajno skupaj z njim poučevali. Imel je vse vrline za svoj poklic; a še v posebni meri redki dar, da je znal vzdržati popoln red med svojimi mladimi poslušalci.

Dobe se učitelji, ki menijo, da se ne dá vzdržati reda brez zgubančenega čela, gromovitega glasu in srditih kretenj. Kakšna zmota. Tako le še povečajo nered in s svojim glasom ojačijo zbor razgrajačev.

Ta častitljivi učitelj, o katerem govorimo, je pa ravnal povsem drugače in vendar dosegel vse, kar je mogoče doseči. Vzoren red je vladal v skupini 250 otrok, ki mu je bila izročena. Kako je to dosegel? Predvsem je vzbujal spoštovanje s svojo temeljito vedo. Prijatelji so to izražali z drzno primero rekoč: „Njegov duh je oborožen od nog do glave.“ Ko so njegovi učenci opazili, da ima učitelj povedati mnogo zanimivega, da v gladko tekoči besedi razodeva lepe in koristne nauke, je bila njihova pozornost vsa v hipu pridobljena. Treba je bilo le, da je ta izvrstni vzgojitelj usta odprl, pa se je zdel v trenutku eden onih višjih ljudi, o katerih pravi neki pesnik: „Dosti je, da se pokažejo, pa so že spoštovani in ljubljeni.“

Ker je bila pazljivost na ta način popolnoma urejena, ni ta učitelj rabil za vzdrževanje discipline nič drugega kakor molčanje. Nič ni namreč čudnega, če se med takimi poslušavci včasih pojavi raztresenost in nemir.

Pri taki priliki se je učiteljev glas, že nekoliko slaboten, pa vendar čist in razločen, da ga je bilo slišati do zadnjega kotička, začel polagoma nižati, dokler ni popolnoma zamrl. Učinkovalo je čudovito. Še sedaj po petdesetih letih se nam zdi, da doživljamo in živo občutimo ono tišino, ki je nastala.

Nato je samo še odprl svoje mirno in resno oko tja, od koder se je slišal nemir in vse je namah ponehalo; red se je povrnil. Potem pa je njegova beseda, ki je bila za hip prenehala, zopet živahno in ljubeznivo začela teči.“

TRIDESET KILOMETROV DALEČ K SV. MAŠI. *Salisburg* (Južna Afrika).

Vsega občudovanja je vredna gorečnost katoličanov iz daljne Rodezije (Južna Afrika), ki po trideset kilometrov daleč prihajajo k sveti maši. O polnoči vstanejo in gredo peš često ob hudem mrazu, ki se ga ne strašijo. Tisti, ki so prvi dospeli potrpežljivo pričakajo onih, ki so zaostali. Ko tudi ti dospe, se prične sv. maša. Misijonsko polje onega kraja je poverjeno oo. jezuitom... (Agencija fides).

Mnogo najprisrčnejših misijonskih pozdravov. Sem skončal 2. letnik bogoslovja. Hvala Bogu! Sedaj med počitnicami — bom šel večkrat med Hivarce. V Rio Blanku pripravljam za sveti krst 4 Hivarčke, ki bo 8. septembra. Bog dal, ako bi mogli najti kje kakšno sliko — ali Brezmadežne — ali Device Marije s sv. Ano. — Bil bi prav vesel tega darila za ubogo mojo kapelico! — Se priporočam v molitev! — Pošljite sem med Hivarce mnogo slovenskih misijonarjev!

Misijonar g. Trampuž.

Dne 17. julija je daroval v Veržeju naš novomašnik Anton Hanželič prvo sv. daritev. Kmalu nato je vzel slovo za vedno od doma in drage mu domovine in je odšel v misijone v Kolumbijo med gobavce. Mlademu požrtvovalnemu misijonarju želimo mnogo uspeha in božjega blagoslova v njegovem delovanju.